

IPP 24.05.2015. -29.05.2015.

Denis Kurtagić i Nikola Ikić

Rodila se ideja...

Sve je započelo sa zamisli da se na tjedan dana izgubimo negdje u prirodi i pritom prevalimo barem sto kilometara. Do tada nismo baš puno planinarili, tj. bili smo na samom početku "planinarske karijere". I tako smo započeli s planinarskim pohodima, jednodnevnim izletima u okolici, više šetnje po prirodi nego penjanje uzbrdo. Malo po malo smo se uključili u planinarsko društvo i s njima krenuli po brdima.

Usponi su nas sve više privlačili i tako smo odlučili prvotnu zamisao od sto kilometara pretočiti u stvarnost. Dogovorili smo se oko termina, krajem petog mjeseca, kad nije još prevruće a dani su već dovoljno dugi. Dnevnicu IPP-a su kupljeni i nakon malo boljeg informiranja o samoj ruti zaključili smo da se put da preći u tjedan dana ili manje. Naravno i godišnji odmor nam je diktirao vremenski raspon u kojem smo ga morali preći. Tako smo se zapisali za tjedan dana godišnjeg odmora dva mjeseca prije negoli smo krenuli.

S obzirom da smo obojica još početkom godine krenuli s trčanjem to nam je za IPP bio dodatnu plus u smislu kondicije. Tjedan dana prije samog polaska odlučili smo se popeti na Vojak iz Mošćeničke drage i spustite se natrag kao zadnji kondicijski trening. Za deset dana smo se vratili, ali iz suprotnog mjera i s cca 30 kg na leđima...

Istarski planinarski put

IPP je linijska planinarska obilaznica sa 27 kontrolnih točaka (KT) koja spaja zapadnu obalu Istre od Juricanije (područje grada Umaga) preko Čićarije i Učke do Crne punte (ispod sela Skitače) na istočnoj obali poluotoka.

Ukupna dužina IPP-a je oko 200 km, a za obilazak potrebno je 50-60 sati hoda.

Današnji Istarski planinarski put otvoren je 2006.g., povodom 130 godina planinarstva u Istri i nasljednik je nekadašnjeg IPP-a, koji su trasirali HPD Željezničar iz Zagreba (01.05.1976.g.) i održavali više od 20 godina (do 07.06.1998.g.). - preuzeto sa stranice PD Glas Istre.

Plan kretanja:

1. dan : Juricanija – Grožnjan,
2. dan : Grožnjan – Buzet,
3. dan : Buzet – Korita,
4. dan : Korita – Brgud,
5. dan : Brgud – Labin,
6. dan : Labin – Crna punta – Brovinje.

23.05.2015.

Znači vreća za spavanje, karimat, prva pomoć, 3 kratke majice, 1 duge hlače, 5 pari gaća i čarapa, ručnik, džemper, šušlavac, kufiya, svjetiljka, nož, pribor za jelo, rukavice, vlažne maramice, dry-bag od 3l za mobitel i bateriju u slučaju jače kiše, čaturica, kabanica i naravno slavni američki dvostruki half tent. Sve je to stalo u i na ruksak od 45 l i taktički vojni prsluk koji je dodatno bio ispunjen en. čokoladicama, setom za preživljavanje, en. čokoladicama, kartama, dnevnikom i opet en. čokoladicama. Očito je da će nam trebati energije... Da ne bude sve samo slatko tu su se našle i tri konzerve graha, paštete, mesni doručak, tabla slanine od 0,5 kg, konzerve sardina, cedevita zbog vitamina, štruca kruha, i naravno 4l vode + 1l za pasom u čaturici. Sve skupa cca 30 kg. Prava sitnica. Pravi test za moja ramena., leđa i noge. Da vidimo da li se isplatilo pumpati sve te sklekove, čučnjeve i trbušnjake zadnjih dva mjeseca.

Oprema je spremna, ruksak je pun, prsluk visi na ormaru. Još nešto manje od 12 sati i kreće se do

Umaga. Večer prolazi na pivi uz društvo u Mimozi. Malo da popusti uzbuđenje.

24.05.2015.

06:00 budilica buči i označava dugo očekivani početak. Kava, doručak i u 07:00 smo u autu te krećemo za Umag. Sa pozicije starog početka IPP-a u Juricinaji krećemo u 08:55, prema Markovcu. Uzbuđeni i po malo pospani dolazimo do KT-1, Romanija i naravno ne nalazimo tuljac. Još uvijek nesvjesni da smo krenuli od starog početka i da je KT-1 prebačen na Crveni vrh zbunjeni tražimo tuljac i pečat oko vodospremnika, pritom provjeravajući upute u dnevniku. Već na samom početku pomalo razočarani i frustrirani i bez prvog pečata. Put nastavljamo dalje prema KT-2, Markovac, kroz raskršćene šumarke i preko novo izbrazdanih njiva. Opet mučimo muku s markacijama i pitamo se tko je tu lud. Dnevnik govori jedno a markacije drugo, tj. ništa, jer ih nema. Konačno dolazimo do sela Grupija i od tamo pa sve do Markovca markacije su uredne i frustracije prolaze. Dan je vedar, sunčan i topao točno koliko i treba biti. Šetnja Parenčanom s pogledom na Piranski zaljev ulijeva pozitivnu energiju i konačno stižemo do Markovca gdje pada prvi pečat. Ali tu kreće novi problem, lijevo koljeno. Pri spuštanju boli ko vrag, i nikakav tempo ni odmaranje ne pomažu. Ništa, stisni zube i nastavi dalje. U mom slučaju progutaj brufen i nastavi dalje. Valjda će popustiti...

Hodamo prema KT-3, Buje, i bol se javlja na svakoj nizbrdici. U glavi kaos. Toliko vremena razmišljam u IPP-u i nakon svih priprema i dogovora pomišljam na odustajane već prvog dana. Bol je prejaka i jednostavno nema smisla hodati dalje ako već prvog dana imaš osjećaj da ti je nož zaboden u koljeno. Sporijim tempom stižemo do KT-3, Buje i stajemo na "ručak", konzerve graha i punjene paprike, hladne naravno. Sve to zalijemo cedevitom i nakon cca sat vremena krećemo prema KT-4, Triban. Kiša kreće padati, vadimo kabanice i pošto je tek prvi dan hoda moral pomalo pada, jer se moliš da ne bude tako svih šest dana, koliko smo i naumili da naš pohod traje.

Do Tribana lije ko iz kabla ali to nas ne zaustavlja. Što više krećemo se brže i vedrije sada kada je bol u nozi prestala a i ramena su se navikla ispod 30 kg tereta. Opet se krećemo Parenčanom i do Grožnjana kiša prestaje. Ali treba savladati blatnjavu uzbrdicu koja dolazi kao naručena. Zašto naručena? Upravo iz tog razloga što smo se nakon cijelog dana hodanja po kiši i s bolovima u koljenu, upravo na toj uzbrdici ismijali kao nikada. Promatrajući jedan drugoga kako se kližemo po blatu i skoro padamo u lokve vode plačemo od smijeha.

I nakon blata iz šume izlazimo na cestu Peroj – Grožnjan a sunce konačno kida oblake i obasjava put do Grožnjana.

Stižemo oko 18:00 i sjedamo te naručujemo pive (dva Velebitska, molim!). Skidamo čizme i sušimo noge, pijemo pive, sunce nas obasjava i sretni smo da smo prvi dan skoro priveli kraju. Još samo večera i pronalazak mjesta za spavanje. Jedemo na igralištu, panceta, pašteta, kruh, cedevita...

Odluka pada i čekamo da padne mrak te dižemo šator na parkiralištu pored groblja, pregledavamo se od potencijalnih krpelja, "tuširamo se" vlažnim maramicama i presvlačimo se. Malo jeziv izbor mjesta neki bi rekli. Nije nas briga, treba nam mirno mjesto za prenoćiti.

25.05.2015.

Budimo se u 05:30, raspremamo logor, jedemo i u 06:40 krećemo prema KT-5, Sv. Juraj. Prognoza kaže vruće, sunčano, suho. Dolazimo do Sv. Jurja, sunce nije još visoko i temperatura je podnošljiva ali biti će vruće, vidi se. Sve je uredno do KT-5, lupamo pečat i nastavljamo dalje, nizbrdo i stari prijatelj se vraća. Bol u koljenu jača i kao i prethodni dan boli ko sam vrag. Ali hajde do Sv. Lucije je prilično ravno pa je izdržljivo. Do grebena je vucaranje po nizbrdici i prilično lijepi tempo po uzbrdici, kakva ironija. Do grebena su na pojedinim mjestima markacije jako loše, stare, jedva vidljive ili ih nema. Ali zato pogled sa KT-6, Greben je ono što nam je trebalo. Spuštamo se dolje do Mirne i opet se javljaju misli o odustajanju zbog boli. Do sela Puhari smo se malo gubili.

Markacije (nove) vode na jednu stranu a put na drugu.

Vucaranje po jakom suncu i gubljenje u krivom smjeru plus bol u koljenu nije ono što nam treba. I tu po prvi put vidim da je i Nikola malo nervozan. Inače uvijek vesel, spreman za zafrkanciju i pokoju dobronamjernu spačku, pogled mu postaje pomalo ljutit.

Nakon cca sat vremena uzaludnog hodanja u krivom smjeru vraćamo se i konačno nalazimo stari

put kroz šumu i stižemo do KT-7, Buzet. Pogledi su ponovno vedri i put se nastavlja u veselom duhu. Stižemo u Buzet i upućujemo se do trgovine gdje kupujemo dodatnu hranu za slijedeće dane i naravno pivu da zaokružimo današnji dan. Veselo, nastavljamo put prema visoravni iznad željezničkog kolodvora. Prolazimo kroz mjesto Sv. Martin i zbijamo šale oko divljači, kako bi bilo dobro da nam sada istrči jedna mala divlja svinja i da se sama baci na ražanj. Kad nismo ni završili sa zafrkancijom a ono istrči jedna mala divlja svinja. Koja slučajnost... Padamo u smjeh no odmah stajemo sa smjehom i osluškujemo jer čujemo neke pokrete u žbunju. Ne želimo probleme s potencijalnom majkom pa se hvatamo kamena i noža te ubrzavamo korak. Na sreću nije bilo ništa. Putem se lagano penjemo i stižemo do KT-8, željezničkog kolodvora. Ni tu ne nalazimo pečat. Kako nam obližnji stanari govore pečat se tu ne nalazi već duže vrijeme. Tako nastavljamo put dalje prema visoravni i konačno možemo reći da kreće pravo planinarenje. Do sada su usponi bili prilično lagani. Najviši vrh je bio Greben s 333 mnv a sada smo konačno zagrebali Čićariju. Za cca 45 minuta stižemo na visoravan s kojeg puca predivan pogled na Buzet i okolna brda. Šteta što je već po malo mračno pa se ne vidi najbolje. Naime gore smo stigli oko 20:00. Prvo smo se skinuli do gača i jedan drugog temeljito pregledali zbog mogućih krpelja. Na sreću već drugi dan ništa se nije ulovilo na nas. Opet smo se "istuširali" vlažnim maramicama, promijenili donje rublje, digli šator, spremili "krevete" i večerali, zalili sve pivom koja nas je dodatno oraspoložila te bacili pogled prema Buzetu. Svjetla titraju kroz mrak i sa ove visine stvara očaravajuć pogled. Do nekih 22:00 slušali smo muziku na mobitelu i rezumirali dan a kako smo bili umorni ubrzo smo utonuli u san.

26.05.2015.

Rutinsko buđenje u 05:30. Pada lagana kišica. Čeka nas najteži dan do sada a od samog početka pada kiša. Nije problem. Nakon dva dana ti jednostavno neke stvari prestanu smetati. Počinješ se čeličiti ili odustaješ i ideš mami plakati u krilo, a to nije opcija. Iako bi bilo lijepo da nas ujutro čeka topal doručak i kavica na stolu, s užitkom doručujemo en. čokoladice. Nisam do sada spominjao ali recimo svakih dva sata bi jedna pala u trbuh. Najlakše se probavljaju dok hodaš a i najbolji su unos energije dok znojan i pod teretom dižeš noge.

Bacamo pogled na Buzet pod nama, obavijen maglom, koji se lagano budi. Padaju slike te se okrećemo, usmjeravamo prema Slunju i u 06:30 krećemo. Do Slunja je staza lijepo markirana i kreće se kroz lagani šumarak. Kiša je prestala padati malo nakon što smo krenuli. Dolazimo u Slunj, svi spavaju. Malo slikamo i nastavljamo put prema Brestu do kojeg ima nešto više uspona. Tu punimo boce vodom i krećemo prema kući pod Žbevnicom. Uspinjemo se sretni što je krenulo pravo planinarenje. Dolazimo do KT-9, kuća pod Žbevnicom, zatvorena, izgleda napuštena (kasnije saznajemo da je zatvorena radi preuređenja). Lupamo pečat i sjedamo na klupice te doručujemo pravu hranu, slanina, kruh, sardine, salame, sir, njami... Odmaramo se sat vremena i skupljamo energiju za uspon na Žbevcu, kraljicu Čićarije!

Uspinjemo se kroz šumu, put je čist, dobro markiran, pravi užitak. Dolazimo na vrh KT-10, Žbevnica i gledamo kako se vrijeme mjenja, sve lošije. Presretni na vrhu slikamo se na milijun načina, slikamo okolinu i promatramo Vojak u daljini. Sutra druže, sutra se opet vidimo! Spuštamo se sa vrha i vidi vruga nema boli u koljenu. Mora da se je pomirilo sa sudbinom kad je vidio da namjeravam do kraja odraditi ovu šetnju. Ali zato Nikolu hvata lagana bol u nozi. Već navikli na takve stvari usporavamo i dolazimo do Trstenika laganim hodom. Vrijeme se opet promijenilo i sunce nas opet prži. U Trsteniku dopunjavamo boce s vodom. Sunčano ostaje još malo nakon Trstenika a onda pri usponu na Gomilu diže se jak vjetar koji nas prati sve do samog vrha. Uspinjemo se i i uspinjemo a kako je Gomila lijepo masivna i širokog vrha stalno mislimo kako vidimo kraj i vrh ali ne, čim se popnemo do te točke koju smo smatrali krajem vidimo da imamo još puta do gore. I tako vrijeme odluči testirati našu snagu i volju pa na nekih 500 m od vrha odluči dići jaki vjetar, proliti pljusak po nama i bacati munje oko nas, onako, jer može. Pončo se diže od vjetra a on još tjera kišu pod pončo i tako s psovkaama na usnama stižemo do vrha malo nabrijani ali zadovoljni. Lupamo i taj pečat, KT-11, Gomila.

Gledamo kako se munje udaljavaju od nas, kiša prestaje a vjetar malo smanjuje. Oko nas i dalje

oblaci. Ništa ne vidimo dalje od 5 metara. Spuštamo se niz Gomilu i ulazimo u šumu. Nema bolova. Dobri smo. Osim što ramena i leđa lagano pate, sve ostalo je ok. Hodamo cca pola sata po mokroj zemlji, zaštićeni od vjetra kad se vrijeme sjeti da još nije završilo s nama. Kreće tuča. Ništa posebno jako ni veliko ali dovoljno da se zapitaš i potražiš sklonište za tintaru. Nije da nosimo kacige. Prošla je i tuča ali ostaje kiša koja neumoljivo pljušti po nama.

Kreće uspon na Orljak. Inače ne bih ništa rekao da je suho vrijeme ali s ovom kišom bilo koji uspon dobiva na težini. A ovaj nije baš lagan, ni da je suh. Znači penjemo se, kiša pljušti kroz krošnje, dolje na zemlji sve je puno lišća i blata a mi imamo cca 82 kg i 30 kg na leđima, svaki.

Ne, nismo se poskliznuli niti jednom, ma kakvi, nismo se penjali četveronoške jer smo zajedno s blatom pod nogama proklizavali, ma kakvi, i da naravno imali smo štapove kao pravi planinari, možeš misliti... Ali popeli smo se. Došli smo na vrh, a na vrhu križina od 4 metra, metalna. Samo smo čekali da nas grune grom. Ali nije, srećom. Orljak, kralj Ćićarije, iznad Lanišća a od naoblake i kiše ne vidi se dalje od dva tri brda. Pod kišom lupamo pečat KT-12, Orljak i pičimo dolje prema Koritima. Spuštamo se, nema bolova, izlazimo na Veprinački put i jedan dio po njemu hodamo dok nam čizme šljapkaju po šljunku. Kiša malo prestaje pa kako skrećemo u šumu putem do Korita nastavlja padati u mahovima. Pomalo umorni i prilično mokri put do Korita se čini kao da traje cijelu vječnost ali sretno stižemo do doma i KT-13 oko 18:45, planinarska kuća Korita i palimo vatru pored koje se sušimo, jedemo i odmaramo. Pive nemamo, pa ispijamo male gutljaje šljivovice koja je uvijek u džepu. Šator ne dižemo već se smještamo ispred sanitarnog čvora, ipod nastrešnice. Šatorska krila stavljamo pod sebe, ispod vreća za spavanje i oko 22:00 tonemo u san.

27.05.2015.

06:00 - zvoni budilica. <<Još malo daj, još samo malo!...>> i dogovorimo se još pola sata odspavati. Možemo si to priuštiti. Ipak, što smo jučer prošli, koju udaljenost i po kojem vremenu imamo pravo na tih pola sata!

06:05 - <<ćuuuuuuk, , ćuuuuuuk, , ćuuuuuuk>> nema spavanja kaže ćuk, <<ćuuuuuuk, , ćuuuuuuk, , ćuuuuuuk>> .

<<*\$#&%#\$%">> derem se na prokletu pticu i naposljetku se dižemo.

Ložimo vatru u kaminu i kuhamo si juhu, govedu. Njami! Jedna jučer navečer, jedna danas. Bura dere, a mene malo grlo počelo grebati. Dobro će mi doći ta juhica. Doručujemo i spremamo stvari, idemo do korita i punimo boce s vodom, konačno jedno pravo umivanje i pranje zubiju s ledenom vodom. Taman da nam cirkulacija proradi!

Penjemo se na KT-14, Brajkov vrh, malo smo varali, pustili smo opremu dolje kod doma. Ali mislim da smo i na to imali pravo...

Sa vrha vidimo naša slijedeća odredišta KT-15, Veliki planik i KT-17, Vojak, Pucamo pečate i spuštamo se. Uzimamo opremu i krećemo prema Velikom Planiku. Bura dere i zakukuljeni se krećemo kroz divnu šumu. Dolazimo na Veliki planik, vrijeme se popravilo. Nema naznake kiše u skorije vrijeme pored ove bure. Lupamo pečate i liježemo potrbuške na travu na samom vrhu s kojeg promatramo našu lijepu Istru, Učku, Plomin...

Nastavljamo dalje s Velikog planika prema KT-16, Poklonu. Šumari su raskršili dobre komade šume i put do Poklona je prilično tužan. Blatnjav s porušenim drvećem i teškom mašinerijom parkiranom koja samo čeka da guta nova stabla. Zato se i nećemo previše zadržavati na ovoj dionici.

Na KT-16, Poklon, stižemo oko 13:00 i nakon što udaramo pečat na planinarskom domu ulazimo u restoran, pansion Učka. Naručujemo njoke s gulašom od mjedvjeđeg mesa ali konobarica donosi od goveđeg mesa. Ajde dobro neka joj bude. Uz to velika mješana salata i naravno PIVA! Prethodni dan je nismo imali ali zato ovaj put uživamo u svakom gutljaju.

Oko 14:30 krećemo na Vojak na koji dolazimo oko 16:00. Zgodan šumski put. Putem susrećemo još planinara koji koriste ovaj predivan dan za šetnju po Učki. Stižemo na vrh. KT-17, Vojak, vrh Istre. Druže! Evo nas opet nakon 10 dana, kako smo se i dogovorili.

Samim dolaskom na vrh probijamo psihološku barijeru našeg pohoda. Prešli smo više od pola puta, prevalili smo više od pola visinske razlike, a i kako gledamo ostatak puta s najvišeg vrha sve se čini

nizbrdo. Na vrhu kule odmaramo pola sata, slikamo u svim smjerovima i spuštamo se prema sedlu. Nastavljamo do Male Učke gdje punimo boce s vodom. To je zadnja opskrba vodom do Plomina. Stoga pametno s potrošnjom. Potom se krećemo dalje prema KT-18, Brgud.

Na putu od Male Učke srećemo stado ovaca koje su se ukipile čim su nas vidjele. U čudu gledaju one nas, gledamo mi njih pa svatko svojim putem.

Sunce po malo zalazi a mi tražimo gdje prenoćiti. Sve sami kamenjar, bura dere, a mjesta za šator nigdje u blizini. Nastavljamo ubrzanim korakom prema Brgudu i malo prije KT-18, dolazimo do lovačkog doma, zatvorenog naravno. Ali nije bitno, natkriveno je i prilično zaštićeno od vjetra. "Tuširamo se", presvlačimo i stavljamo dvostruku odjeću na sebe jer noć će biti hladna. Jedemo opet isto. Slanina, kobasice, kruha i štedimo vodu. Na pod polažemo karimat pa vreće, zakukuljimo se u vreće i još se preko pokrijemo svatko s jednim šatorskim krilom, preko glave. Laku noć! Možeš mislit...

Noć na 28.05.2015.

Temperatura je oko 3 stupnja celzijusa, bura dere, probija na sve strane. Iako smo pokriveni preko glave, hladno je. Nikola hrče, ja sam lud...

<<Ćiki, šššššš. Ćiki, dosta. Ćiki, mir!>> i tako cijelu noć... Nisam ja spavao zbog njegovog hrkanja a ni on zbog mog guđanja. Znam, nije u redu buditi ga, ali ni ja nisam mogao spavati. A kad te netko budi usred noći hrkanjem nisi baš miroljubiv.

Uglavnom situacija je bila baš bez veze...

28.05.2015.

06:00 – budimo se. Termometar na lovačkom domu pokazuje 7 stupnjeva. Nikola je na nogama ogrnut vrećom sjedi na suncu. Grije se. Raspremamo se i krećemo prema KT-18, Brgud. Za samo 10 minuta lupamo pečat i nastavljamo dalje prema KT-19, Kremenjaku. Na pola puta stajemo i doručujemo. Nikola pokazuje znakove neispavanosti a ni ja nisam puno bolji. Dalje se krećemo prema KT-20, Šikovcu. Hodamo hrbatom Učke. Kamenito tlo, rođeno za poskoke, ali srećom nema ih. Bližimo se Šikovcu, a komunikacija između nas dvoje je malo posustala. Što zbog neispavanosti, to i zbog obostranog buđenja. No uskoro na Šikovcu se sve vraća u normalu. Na KT-20, Šikovac stižemo po stjenovitom hrbatu. Pogled s vrha je obostran. Na Čepić polje i na more. Tu udaramo pečat i malo odmaramo te uživamo u pogledu.

Nastavljamo dalje prema Sisolu. Put je isti, kamenit, stjenovit, predobar! Za sada mi je ovo najdraža staza. Volim stijene, volim kad je put divlji. Na sreću nigdje zmija kao ni crnih udovica ali i dalje oprezno hodamo i provjerimo svako mjesto gdje se lovimo rukama. Stižemo do KT-21, Sisol. Pogled je malo lošiji od Šikovca jer gleda samo na more. Ali nije bitno, i dalje je lijepo biti gore. Udaramo pečat i nastavljamo po terenu koji po malo prelazi u šumarak. Nakratko jer izlazimo s morske strane, po visoravni i po niskom raslinju se spuštamo prema Plominu. Put je prilično dugačak i monoton.

Sunce ne pomaže. Cijelim putem po visoravni sunce tuče u glavu iako imamo kape i marame. Vode imamo jako malo a sve je toplije. Konačno se spuštamo do starog Plomina sa suhim bocama. Vode smo imali na knap ali izdržali bi još bez nje. Ulazimo u restoran Dorina i lupamo pečat KT-22.

Punimo boce s vodom. Sjedamo i naručujemo za jesti. Nikola njoke s gulašom a ja gurmanski svinjski kare i naravno PIVE! Sunce je sve jače a mi u hladovini odmaramo uz odličan obrok, pive i naposljetku desert, palačinke s orasima. Malo smo se pokvarili, razmazili. Ali šta ćeš kad je na putu, nije da smo skretali s puta da bi se dobro hranili. Tako pohod pita...

U 15:50 krećemo prema KT-23, Standar. Spuštamo se do elektrane pa ispod opskrbe trake hodamo prema selu Veselići. I tu su nastali pravi problemi. Nismo uočili skretanje na lijevo jer je put prilično zarastao i produžili smo dalje sve do Ripende Verbanci. Kad smo uočili pogrešku probali smo ispraviti tako da na divlje skrenemo prema Standar i dođemo do vrha. Međutim kako smo se našli u gustoj, makijom obrasloj šumi, kretanje je bilo jako sporo. I tako penjali smo se prema Standar i rovali po šumi a vrha nigdje. Shvatili smo da ako i dalje budemo nastavili ovako, nećemo stići do Labina prije noći, pa smo odustali.

Na kasnijem planinarenju, kada smo išli po pečat KT-23 uvidjeli smo da smo vjerovatno bili na 30-50 metara od vrha.

Pronašli smo zarasli, ne markirani put u smjeru Labina i po njemu došli do Ripende Kras od kuda smo nastavili prema Labinu i KT-24. Spuštamo se pa se penjemo i tako stižemo u Labin oko 21:00. Sretni što smo dospjeli do Labina prije pravog mraka nagrađujemo se pizzom u pizzeriji Napoli i naravno još jednom PIVOM. S obzirom da je bio četvrtak u starom gradu je bilo prilično živo. Mladih na sve stane a i kao jedan dobar odmor za oči, zgodne, mlade Labinjanke.

Nakon odmora na terasi uz pizzu i pivo zaputili smo se prema gostioni Kvarner po pečat KT-24. Slijedeća muka je bila pronaći mjesto za spavanje. Tako smo probali u jednoj napuštenoj zgradi na usponu Aldo Negri ali kad smo pokušali pronaći sobu koja nije jako prljava i derutna uvidjeli smo da ta zgrada i nije tako napuštena. Naime romska obitelj ili slično obitava unutar pa nismo htjeli probleme. Spuštamo se po usponu razmišljajući o kakvom parku kad smo s lijeve strane ugledali staru crkvicu a iza nje zaklonjeni travnjak kao rođen za staviti karimat i ubiti oko. To smo i napravili. Udaljeni desetak metara jedan od drugog kao pouka o prošloj noći, udobno smo se smjestili na travnjak i prespavali noć.

29.05.2015.

Probudili smo se u 05:00 i raspremili. Probudili smo se ranije, za svaki slučaj, s obzirom da je ispod travnjaka parking. I naravno čim smo se digli i raspremili ugledali smo policajca u odori kako izlazi iz zgrade, ulazi u auto te kreće na posao. Da nas je ulovio da spavamo na travnjaku u gradu, teško bi bilo objasniti mu što to mi zapravo radimo. S obzirom da živimo u Hrvatskoj a tu nema baš puno razumijevanja u određenim pitanjima nismo htjeli riskirati. Tako smo se pokupili i prošetali starim gradom Labinom. Promatrali smo svitanje s najviše točke grada i kad je otkucalo 07:00 sati sjeli smo u Velo Caffè i popili kavu te pojeli njihove slavne rafaelo i jaffa torte. Nakon toga smo se zaputili do obližnje trgovine i kupili pjenušac i dvije cigare. S obzirom da nam je to bio zadnji dan i namjeravali smo doći do Crne punte, odlučili smo proslaviti.

Zaputili smo se iz starog grada natrag po stazi za Rabac i krenuli prema vrhu Oštrom, no s obzirom da je taj donji dio jako loše markiran gubili smo se cca sat vremena dok nismo došli do sela Gondolići. Nakon toga do KT-25, Oštri, put je prilično dobro markiran. Put je dug i treba cca 3 sata da se dođe na vrh, ali vrijedi svakog koraka. Sunce se diglo i tako je postajalo sve toplije. Prošli smo pokraj par napuštenih sela i naposljetku se digli na kameniti vrh Oštri. Dan je do tada bio najtopliji i voda se jako brzo pila.

Nastavili smo put prema Skitaći, prvo kroz šumarak a onda po golom kamenjaru, izloženom suncu. I taj smo se dan čuvali od poskoka i srećom nismo niti jednog vidjeli. E sad, da li ih stvarno nije bilo u neposrednoj blizini ili ih mi jednostavno nismo uočili, to nikad nećemo znati. Ali najvažnije je da je cijeli put prošao sretno.

Do Skitaće smo hodali polako pržeći se na suncu i trošeći vodu. Stižemo do KT-25, planinarskog doma na Skitaći gdje udaramo pečat i ostajemo pola sata u hladovini. Kako smo se obradovali kad smo ugledali pumpu za vodu! Ali naravno nije bacala vodu. Ajde ostalo nam je dovoljno do Crne punte, čak i više.

Zaputili smo se prema Crnoj punti umorni i suncem opićeni. Put prati kamenjar u početku a onda nakon što presječe cestu dva puta direktno se spušta bijelim putem prema Crnoj punti. Put je bio naporan jer po jakom suncu i strmom makadamu noge ispod 30kg tereta lako postaju umorne. Cijelo vrijeme smo se pitali kako ćemo se vratiti do ceste gdje smo dogovorili da nas pokupi Branka (moja cura). Međutim spas je bio u obliku terenca i dvije osobe u njemu koji su se ponudili da nas prebace ostatak puta do punte. Ljubazno smo ih odbili i nastavili pješke do dolje. Malo po malo je šum mora postajao sve jači a miris se osjećao sve više. Konačno smo stigli do svjetionika i kraja IPP-a, KT-27, Crna punta u 16:04 sati. Dolje smo naravno udarili posljednji pečat, slikali se i nazravili šampanjcem i dimom iz prilično loših, da ne kažem odvratnih cigara.

Onaj ljubazni par iz terenca nam je objasnio da postoji put prema Brovinju koji se umjereno diže, prolazi kroz šumu i prati obalu prema Koromačnu. Upravo smo se nakon sat vremena odmaranja i "opijanja" pjenušcem tim putem digli do Brovinja gdje nas je Branka pokupila s autom i prevezla

onako sretne, smrdljive i umorne našim domovima.

I na kraju...

Put je trajao 6 dana, točnije 127 sati i 9 minuta, od kretanja iz Juricanije do dolaska na Crnu puntu. Prošli smo kroz sve vremenske uvjete osim snijega. Na nogama su se stvarali žuljevi koji su znali pucati. Koljena su u početku boljela, leđa i ramena su se krivila no kako su dani odmicali tako su postajala jača. Bili smo mokri što od znoja to od kiše, umorni, u trenucima gladni i žedni.

Prva dva dana zbog boli u koljenu su bila psihički najteža i ne sramim se priznati da sam u navratima pomišljao na odustajanje no kako smo odmicali dalje tako je želja za završetkom pohoda bila jača i prevladala sve negativne aspekte. Na leđima je svatko nosio cca 30 kg, skupa s vodom. Hodali smo normalnim tempom a ponekad smo znali i potrčati sa svim tim teretom, onako radi fore. Prelazili smo cca 30 km dnevno kroz razne terene, pretežno šumom.

Zadovoljni smo samim sobom i ostvarenim pothvatom. Učinili bi ga opet i vjerojatno hoćemo ubrzo. Zahvaliti se možemo jedan drugome jer i u najtežim trenucima psihičke i fizičke boli bili smo zajedno. Usporavali smo kad je to bilo potrebno, ubrzavali kad nam je priroda to dopuštala.

Denis Kurtagić